

Петровской „Пресвіти“⁴⁴

Писня Янка Гирбоватого зас Петровиць.

У Петровиць ширед бакала с красна загратка,
Коло себе шиньоних збера, яго дзеси матка
Надійдара коло себе синьоних Русинів.
Притулена пасу себе ик маць бласних синох.

Іористата бона за нас кінчало винесів.
З лісовицін з України и писні прекрасні,
Зос кінськими, яко смаками очі нам отверди.
Же би дзвіцею обі жилою думу розмивицела,

Подзвігнаше чорна хмаря до цян бична
Бедна.

Яко паніх приятелью дасівіх заведда.
Чарна хмарах воспушена, назбалага «Заря»
Та більова зостим хвостом нас паводтобала.

Об Русини, браца мили, які своє чубайде,
На верх гори до кеменів які вербів не саджас.
Во кел приліх уж цегли дій, вербів не висуши
И замінона твардів сілу посадзи(ше жуши)

Об Пресвіти, матко, наша мила!
Вай ци Русин кожди писні ашіві!
Покля Русин таєма будзе,
Швіт жу будзе ягод рай.
На Бога не поздаваме,
О Господи, то нам дай!

(Тота же писня шлиба на пас
«Над горою висококою».

Гітлерова бешеда

о кірваних подіях у Німеччині од 30. іюна винадла барз блада. Гітлер не повед, х
то розійтися, іреці були позбавлені 72 осо-
бою, які скликали яків знову новей були командант

Темелі дружства.

Живот у дружстві — якідно напредование.

Не лем тілесна, але я зустріча робота
муши буць подзвігна, да не може розвивати я
дещо кінські. Ніхто не може звагнути нико
зане до своєї глави, ніхто не може повесі
же подковою нова людське цено и душу. Таких
людох, які більше знали, на швеце нест.
Хто не є у панікіні пізуніх усверши, тот
насправда аж широко не науч.

Струнняком постій може зауважити
тіди, кел свою рибку отриману лем из сіво
чилю людской академії.

У останнім вику наука барз напредувала.
Але чонагриме дакує ліпше лікарське знання,
та дорога увідзане, на кельо же воно комари
роадаслю.

Кел має дакує чесноку хороту не пойза-
ме а сінку відію ту якому лікарські, едни
лікарі су спеціалісти у операційних, други су
спеціялісти в упитих хоротах, треті у пінікініх хо-
ротах и т. д.

Барз напредувала и исторична наука Па-
и историчаре подзвігали свою наукову робо-
ту. Едни преписую и прекопую старі списи
у бібліотеках, інгуи маконюк старі розши-
нюю и вароши и сложенки, треті у пінікініх хо-
ротах и т. д.

Барз напредувала и исторична наука Па-

и історичаре подзвігали свою наукову робо-
ту. Едни преписую и прекопую старі списи
у бібліотеках, інгуи маконюк старі розши-
нюю и вароши и сложенки, треті у пінікініх хо-
ротах и т. д.

Сінкістачині страни припраявю, да зведо зи-
стуя проці соціалістів и комуністів. Так
же тоді Французка подзвігна на два табори,
а то більше було подво. бо голем більше зі-
ло, хто с цо.

Богастро румунських політичарів.

У Румунії явіла злочин, да швидко бо-
гаче жуда локазація привели до свого мат-
ерку. Підліство не види и вроці бунтому
міністру Маноїлеску и вроці бунтому коман-
данту хандармерії Думитреску, де ще види як
зовні стекли свой маківони.

Будзме свидоми!

Ніве кел наш народ пада под клац пущ-
них народів. пітреши вони, да то на рижки
своеобі однародза. Москвіе му приповедали,
же и исто цо и вони, а Польщі успели віа ті-
льо, же ще наши медації Русинам такі, які
свадили: «Ісма Руси!». Маси Поляці успіх,
але медація тіка, якім требаю слави, чесні
и мастику. Тоти плювали на свою історію, за-
добиток однаки не свого отця, своєї ма-
церинській баштіді и своєї віри. А чи наїво
багатоше тісто наша не гворя?

XIX. століття то час пренорода славян-
ських народів. И Русини у Галичині почали ще
будзин. Перші, які почали швидко були бо-
гослові у львівському семінарі. Маркакі Ша-
нікевич и його товарини. 1848. року Руска
Народна Рада у Львові торжествено прогла-
шила, же Русини у Галичині, на Україні и у
Мадирській окрема и самостійні славянські на-
роди, розлични од польського и московського.

Але наїло ще дасільсько мудриці, яким
тоти народів руске пребуджене не будо жне.
У Львові ще появіл московський професор Нагі-
дін, накол себе дасільсько присташкі и гла-
шіл, же газиції Русини не Русини, але Ру-
сів (Москвії). Як реакція проці тій патри-
родній москальській пропаганді почало їс-
ти Галичині вініс барків імену Русин пра-
мід тік старе мену Українці да їх нагляді,
же як Русини окремі народи, а окремім жи-
ком, обичаями и зос злаку історію.

Штрайк у Сав Франциску.

У американським варону Сав Франциску и
у його околиці напралі пінки роботніша
генералів (обіци) штрайк, бо були низадоволи-
ни зос свою владу. Штрайків коло 150.000
роботніків. Штрайк ще панік и за други дер-
жави и годзен виплати ціну скверну Америку
од Сав Франциска зо Ньюїорка.

Союз франц. соціалістів и комуністів.

Конгрес французів соціалістів закін-
чил, да соціалісти пізуніа з комуністами
сіло, да ще видно у єдній фронти борца проці
шашакіх других странок. Терка ще він нессо-

вигляду якідь за історію лем єдного Ва-
ролту, або єдного загальногомо чоловіка.

Людох, які ще база превтованьом люд-
скоти думзня и чувствования, взамін філозофи.
Іх задача, да усовіршую юї и цуди розум.
тот дар Божий, з яким ще високо данисаме,
понад животний. Воли откінно чловечеству
поле правді и чуваю нас од заблудех розуму и
правонігра.

Іспікайни стедень культури посніло чло-
вечество багі като, же щаки поєднанці не може
ще багі шпіцім, да за яків потреби.

Конди виннебодзені од єдній часці ро-
боти, которую превезе други чловек на себе, а
вон мушки ааш да преніжко на себе відку часці
щудася роботи.

Так ще можу поєднанці зос шицкима си-
лами своє души потівці єдній роботи, да
роздумуко и вигляду и да так творя ще
сверніні духовни и матеріялни добра.

Таким витлідованьом, мєріаньом, проби-
ваньом ідея ще пристано напредок.

Так пренайдзене писмо, розвініа ще дру-
карска вестка, з помоцу котрэй кіндікі и по-
вініи розноша науку по цілім швіде в до-
найхудобніїх колібі.

Телеграф и телефон вінку цілі північ
и ми можеме о дасільсько годзини прямі
вінти в таких ділінох, в которых скоріши юши
висте тижнями и роками. Койко уж люди ви-
думали, а напевно же велико піде видумана та-
ких сіварох, о которых ще нам нешиа авт ін-

шнія. А нові видумані можливі лем прето, бо
у людских дружстві робота подзвігна ж вони
райти зем свою работу.

Дружествені класи.

Вос тим, же поєднані бере за себе пла-
сточку збудася работі, якістю другі людзе
за юного отвісні. Людзе змінюю медація собу
шушкін и матеріялни добра, юци дава другому
часці своєї заслужби и достоїна часці пуль-
дей застужби.

Людзе коги робя и сіту роботу и на пас-
способ раслужую свой хабі, на приклад па-
расік, таргови, фабрична роботніца, железні-
чи, інженерія и др. творя як єдину странку,
кому групу людох, которая має якіл способ
живота и жети жицтвя и інтереси, а
воли ще дружтвена класа. Шицкі класи ви-
дно творя народ. Найлепша би була, да друж-
твена класи віше жю медація собу у злагоді,
бо одна однісна од другої, але медація немає
стало процинісці, які котрі юци разі при-
ходзя до класних борбох, а тогі боржі су-
даки благи, а дикеди барз оштри. Исторія по-
знає десь велике число класних борбох и вай-
нох. На тих класних борбох основали модерні
безбожні соціалісти ціну свою науку и вони
би сдели, да класах не, але да єї пінки лю-
дзе у пінкім юдаки. Але уж зос того, во-
все до тірая новедли о дасільсько роботі, как-
дому жно, же пінки людзе у пінкім сіварох
не можу бути.

(Цілій буде).

Видише, же изложайши цагаке „батогашко“ ту „Мацюка Рассеи“ то ще не нове. Мамо приклад у талицких москофіях Кельо тим людом було на шершу добро нашого народу видан не все того, як євни наш геродик язик аничайшили я волкли го, же то як за югасюх я хондапох, я сами писали в міланську московського як толького я державнославянського язика. А я напис „батогаше“ пишу у своїй „Зарі“ таким язиком, же то ганьба за руски народ.

И писка нашо батогаше тваря, же юн ис Русини, аль Русове. А написже „Мацюка Рассея“ православна, предо розуми че, треба да не и мы „врачиме“ на тогу нашу „прадавеску“ виру. Так батогашем москальство и „мацюка Рассея“ лем згоди моския за преслагання Русинюх на православие. И то ганьба! Так було у Галичини, так же Гориці, так с ето и у нас. И то треба запаметат!

По завершенню „преходення“ Русинюх на стару віру“ у Н. Саду сварел їздо Альри Губин, же руски народ присягнувши віру від 988. року, кед Русини були покресцени. Кед їздо Губин сам читал історію, вец муши згад, же патріархски патріарх вік до 1054. року призначавши напу як верховну главу Церкви и же пристоючи кед ще кресцели, як могли прияз православну віру, бо такий теди наше ант не було. Веци пре політични як пре церковни арички одицієл ще цариградський патріарх року 1054. од Риму, а конече Русини оставали и на ділі поділів подільським Царівградом, прето остали и под його церковним вінницю.

Але народ не видає розлики и тримав не друго ище тей віри, яку прияз ав величного князя Владимира Святого. Славни руски таєдки князь Данило сказав на японка указом, же оставив католицьку віру та сказав католицькому училю з Римом, однакъ достал и католицьку корону, але го борба з Татарами у котрого Рим не могол помагти, преиречела.

1439. року пристяг на сознаніє з Римом киевски руски митрополит Ісидор. Було то на церковним собору у Флоренції, дзе бул присутні и сам цариградський цар и восточний владикове. Русини були готови пристяг на сознаніє, бо и так дужо и ширко були у правї віри. Але кед сказ митрополит Ісидор пристяг діл сознанія и Москвоюх, діл го московський князь Василій II. Рудин хо імени.

Утвердило же сознаніє Русинюх ав католицьку церкву на собору руских владиков у Берестю 1546. року Од теди Русини яко постали католики, як же у сажі ставри були од самого покресцения. Ту було забранено преходин зос косточного греческого обряду на латинське, яке би Русини не преходили на вільське. И Рим то веци рази потверджувал. Прето ніякого одицародовання в помоцу вири не могло бути. Баш нас наша грекокатол. виша автимала и вачувала, бо хто сказ братстви и слави, тот преходял ровно з православи на латинський обряд и постивав Полян.

То нам треба нашими паметати, будане сандоми и не дайме же завесц од людюх, котрим не токо на думи, цо на язику. Запаметайже слова Тараса Шевченка:

„Ео хто жах забував того Бог карає,
Чужі люди цуряються (такиша же) в хату
не пускають...“

Виша и пародлюсц то темої, ка которых забудована наша хижка, а под твардиских тих сельських чавишин наш живот. Но зме достали од отцюх, то гранайже и польпине схабайме

важним сином. Зважиже, же у очах розумного інвеста, як чесни и розумни чловек вреди тут, котра ще твоїго твердо трима, а не тече, котри свойсько схаби, а прима цудас!

М. З. в.

Тогорочни уродзай жита.

Міністер земледілства др. Коїт вітьєл, же по землях срібних агрономіх уродзай жита бул того року у цалей зерняні за сан у штвартику жита одновісного и може же повесц, як євні того року малі слабши ю трэспілі уродзай. Зокрема у Дунайскай баловини бул уродзай найзасабини, бо ровно за трэспіну слабши од ленівского, у Савской баловині за 10% слабши. У цалей Югославії уродзело 108.000 вагонів. Так твари слаўжебні звіт. Наїсце и у Бачкей и у Славонії уродзай жита ё инші подгейши од 30—40%, слабши од ленівского.

Пропаганда за спальованьем у Загребу.

Кед фірмасоки препады у Београду зос свою молбу, да збудую крематорій за спальовані мертвіх. Жресселі вони свою акцію до Загребу и там основали дружество „Огень“ ютры ма ціль, да прыян апітію на спальовані мертвіх и да се у Загребу збудує пец за спальовані-крематорій. У той безбожней роботи помагаю фірмасоках найбажней за-гребски новини „Новости“. Але то дзігурне, же тата фірмасонка акція превадзіц у Загребу як превада и у Београду.

Авіонене нещесце у Н. Саду.

На аеродроме подполік Юловича у Н. Саду трафело же 11. лютя велике нещесце, у котрим погибли двоме офиціре. Вонк требаля одиціц на віцім керованію до Белій Церкви. Аероплан почал правізію ляціц, але кед булас 50 метрах високо, нараз страдац паділкою спадніз на жев и розбіа ще.

Жем засипала трох людзюх.

У Закону сцартгнула же велика брег, под котрим людзюх канали же за ган на Саві. Козо 1000 кубіка земі засипали штырох хлопох, котры там робели. Фришко же поизбегали людзюх и виваты трох якіх жывіх, а штырти Осіф Йонас бул уж мертві.

Велька бури а дажджком у Костайниці.

15. лютя прашла и ноци велика бура над вароні Костайницу у Боснії. Дажджк бул таки велики, же вода у штреджу варону стала жетер и пол високо. Всіх хожіх вода рознаміла, а жытом на щесце ніхто не пострадаі. Ікога од воді вецих як 10 міл.

Як друго живю людве у Югославії.

Виражовано, же у нашей державі най-блужней живю людве у Банату, а найкрайніе у Боснії и Герцеговіні. За Банатом найблужней живю людзе у Словенії, веци у Бачкей, Далматії и Славонії.

СТАРИ ДЛУЖНІЦІ ПОСИЛАЙЩЕ ПРЕДПЛАТУ!

Миклушевци.

Основавши Руско-Українській Читальні.

У нашим вадале же уж давно указавала потреба, да ще обнови Руска Просвіта, хтора праця даскељома рокама у нас постаяла и країна напредошла, які пре чини интереси поєдиних людюх, хторим же не начала злагода и просвітне напредование нашого Руско-Українського народу у Миклушевцах, жушца прэпадлуц. Гэт лікое Просвітле Дружество у задніх роюх у нас фактычно не постияло, ипак у нашим вадале не престала чыня до просвітнай работы, хтора же указаюла у піснякам хору и у даваню ріжких забавах и представах.

Кед тих кікакций прычины засвойх школох ішо школяре, національно псыцідомісці и чолкін волі до роботы за наш малі конарчок величного Руско-Українського народу, вони на віціція склобі спэцы да ще у нашим вадале оснуша Просвітле Дружество. Перші школяре хадзели по вадале да відаа чи есть у людюх волі за осніванне дружства и кед че о тым претыведчели, а веся людзе указали исты луки, які віно кроць дружство у вадале потреба, було одпредедзене да ще в нядзелю 15. лютя зіду юніці людзе, хгорам лежі на шершу добро нашого Руского народу.

И в нядзелю акцію же красне число че снях газдок Схадзку отворэлі Мікола Бучко и Богдан. Укажал потребу Дружства и гутора, же лем теди буде наша Матка сретна с радосцю, кед увіці юніціх нашіх людюх позбераніх коло Просвіти, як ще курчатка збераю коло квочки. Но прывіту були предложені Володимір Паш, Богданов і Янко Ванчук VII. тым, да вадза засінник скупішткі. Прито. — Потым Бучко Петро магурац, пречитал реферат о потребе и цілі просвітніх дружств, веци о потребе Просвіти за наш Руско-Український народ у Югославії, а на концу о потребе Дружства за нашіх вадал. Велика то благодат, кед же можу людзе ўдного вадала зіц і порадзіц же і свойх потребах и брізах, а зараз же меды собу дакус и левешенці. Лем у хаждей работы треба думані па слова хтори су гасло ізмецкого канцеляра Гігерса: „Треба знац сце, знац цо не сце, и нец пімело до зреалізації (остварення) тога, чо сцемс“. Кед же робіц и дума на тати слова, кайдца робота будзе успішна.

Далішаточна була чытаю Правілох. Основавше дружство же толькі „Руско-Українска Читальня“ у Миклушевцах. Даєпідлім людюх не было засніцік ясне, чом Руско-Українска. На то п. М. Бучко гуторел п тым даскељо слово и разложел людюх разділку меды Руско-Українским и московским народом. Но тых словах людзюх увидзели разділку жезан юніц і другім народом и было им пінцко ясне. Но чытаю Правілох премило же на упісование членох. Дорэз же упісал 41 член, а ввядаваме же, же их будзе и веци. Кажды член Читальні муніціп был ведко и член РНПЦ-а у Р. Керестуре. — Далішне же прымло на вібор управнога и падзорнога одбору. Основательны одбор (то кест нашо школяре) предложелі свою лісту хтора була юніцко прынят, а глядзі так:

Председател п. Мікола Гарбовати младши, подпредседател п. Диара Бучко Петров, писковідхідзел п. Методію Дудаш, касир п. Ігор Му-

дри млади, библиотекар п. Дюра Сеидж, членъ одбору пп. Янко Мудрик ст., и Шимко Буна, Надворни съдияр пп. Дюра Орос, Михай Митров и Янко Синч.

Потом пока одбър занялъ своето място и въ председателъ поизвикалъ членъ на комитета поизвестъ и поволилъ изпълнителните членове, да имъ помогну у тях работи и да тога искатъ дружество не попадне подъдъмъ дърштата. И такъ одредена членарията въ кедъ не искатъ изложени, използватъ склонността була заверната.

Ми изпълниши язъка на пакетъ новому дружеству да роби на културният и просветният змагавио наименъ милого Руского народа у Министерството. Ни жигатъ лята!

Народовенъ

Духовни живот

Святи Павло

апостолъ народъ.

А була у Листри човекъ от родения хроми, когото мушели носили, бо ходили не могол. Сдвояти разу кед научонал, учулъ Павло слова: „То правдиви човекъ Божи“. Павло же обрачелъ и увиделъ тога калъку и разумелъ, кое вон ма тоарду виру, да изадрави. И прегварелъ Павло мотниятъ тласомъ:

„Стъкъ ровоно на собо пося“! — И у тки часу калъка скочелъ и почналъ ходатъ.

Видели го поганъ и ихъ священици и почали кричали: Боги же засели мъдри камъ! А священици този твареди, же Варнава то ботъ Зевсъ, и Павло ботъ Гермесъ, бо булъ Варнава именъ и монтида. Павло же одираковалъ по своей бешеди. И Зевсовъ священикъ този одбъгъ до поганскаго храму, приведелъ вони укралентъ въ пленъ и поклонилъ ше Павловъ и Варнаве и тварелъ:

„Ви богове, дозволище, да възъмъ жертву“... Видели апостолъ мъдри народъ и видъи му мотни доказатъ, же вон не богове, али слугове Божи, апостолъ ботъ наука.

Вестка о чудесниятъ изздравенъ разширеяше по цялъ околнинъ и тѣ о чимъ варо не бешедоша, лемъ о тяхъ.

— То муша булъ богове — тварели единъ.

— Ша кедъ вони сама тварятъ, же су ли богове и не слу, да имъ ше приносна жертва! — То роби вони прето, да не людатъ не дознаю, же вони богове, — туторелъ трети.

— Али вони глаша нову виру у единаго Бога, къкъ и Жидъи цо веря?

— Гей, лесъ же вони уча, же Богъ зишолъ якъ човекъ на икъ, булъ на крикъ прибити за людски ерихи и тречи дасъ вострес. Али то! — лягатъ поме, да ихъ послухамъ.

И гарнулъ булъ народъ коли Павла и Варнава и велъ притли Христову виру. Ажъ единаго дня явъзело було у Листри дасъ Жидъи асъ Иконий и Антиохий, дасъ Павло булъ и одкаль го Жидъи висгали. Кедъ увидели Павла и Варнаву, тварели Жидъи ту Листракомъ:

— И ви пушащете, да възъмъ този изздравенъ и да була народъ?

— Тю туторице, тю не изздравенъ, вони чуда роби, единому у воне изздравени ноги.

— Вони то роби а боятъ нечестиваго духъ, а вѣцъ нещесце зиблатъ на възъмъ върошъ. Ето и Иконий и Антиохий а южъ висгали — прѣ-

запали погански священици, котри же бали, же траца свой жъртв. А Жидъи далъ: Видѣвши ихъ за народъ и каменуици.

И кедъ Павле и Варнава никакъвали рука на чукъ подушуканъ народъ. Вършатъ якъи Християне бѣржали, а Павла каменуи за варо и дошли на тъго рука камене. Якъ тута сирадо камене на пещерскаго апостола и зовъ сирадулъ безъ житъта за жемъ.

Кедъ учуялъ Варнава же Павла каменували, тварели ту християномъ: Поме да похонамъ тозо цело, до то днѧкъ якъи не разнесу. Али кедъ лемъ живъ ажъ варо, патри — и део Павло! Иоранети е, закирявали, Али идеи, икъ дамъ чукъ.

Ти иди! — скричали арадовани Варнава, а у варо ишичи тутора, же ши жертви. — Булъ я мъртви, али Господъ ми вранецъ животъ, ба єсъ тицие не извергълъ свой работи на жемъ.

И одвадили го ученици до варошу. А тамъ у варо ишичи страхъ. Хтиопка тварея: же Павло Римски гражданинъ и стрѣла кари чека тяхъ, котри южскаго тракийски каменували. Нададиулъ въртъ на погански священици, котри го подушукали. Али тоги ше брайзъ, же су не живеятъ и руцей хъбъ на Жидъи асъ Иконий. Али Жидъи якъ то Жемъ прѣвадти. У тукъ прѣвадилъ ученикъ Животъ Павло:

— Вон наисие чаровни лобо Богъ у личъскимъ целеу — ажъ теразъ насъ искара — туторелъ народъ. Пришли предици народъ ту Павлу та то молитъ: Чикъ Богъ ти чи чаровникъ, модлитеце, да не карашъ пълни варо, ба ти странъ Жидъи народъ вапулъкали. А Павло на то:

Не Богъ я дай бе заровъти, лемъ ёдутъ Богъ. Пометя же не бойце. Но я съдимъ любовъ, милосърдие и благословъ Божи.

Ровавшевали пъс предици и тваря му: Останъ иже у васъ.

— Икъ — твари Павло, — Богъ чинъ въздалъ. Али иже же ми до васъ извращише. — И твари ту Варнавъ: Бойдъмъ, брату, назадъ Антиохий и Иконий.

(Далъ будзе).

За нашо дзеци

Мали Дюрикъ

Малому Дюрикови күнисъ оцецъ малку шекерку, да ше з ико бави. Шекерка ие Дюрикови барзъ покачела и лонъ од рѣдъсъ и вълни дреите бѣгъ по затради и крѣсъ кору зос старихъ инякохъ.

Али ростна у затради и мадка черешени. Була то черешени барзъ добрея файти. Дюриковъ оцецъ набавенъ ю з далекихъ крайохъ и барзъ на ико мерколовъ. И ето Дюриковъ приишъ на разумъ, да и зъсъ тѣй черешени окрѣше кору. Такой же прилагатъ роботи и за кратки часъ цялкомъ окрѣсанъ зос черешни младу и цвѣтъ кору.

Други дѣнь виногр. Дюриковъ оцецъ до затради: Кедъ иопатрелъ на свою черешени матъ по видзинъ. Но же то — Ахъ ма себѣ, — стало зос мюдъ чѣрепиши? Прилагатъ блїжей та лемъ рѣки зложелъ. Черешни була безъ скори, лисце зпреге, а конарчки иш обешели долу.

Розгнізали приводъ до хижи и извлягъли шицку чектъ, да пайдзестъ то, хъму таку вакося; наробъ. Али нікто не не признаелъ. У тимъ обаченъ оцецъ поез облакъ, котри його Дюри цалкомъ мирно излезъ зос шекерку до затради.

Ага! — подумалъ оцецъ, — то ми близкою Дюри такъ напариковъ. — Такъ избегъ за тимъ зос хижи и изтапъ же му пагнитани:

— Чи ти Дюри не знаи, котри такъ окресалъ пашу черешено?

Хланецъ кедъ видѣлъ, котри оцецъ пагнитани, дакусъ же надумовалъ. Ужъ съзексъ инагици, али одруженъ спокусу и отворено изявилъ:

— Ви, апъ, лине, котри я не любимъ туторицъ то не прѣда. То и зробеи зос съзекерку.

Оцецъ же този ублаженъ.

— Твоя щиростъ и правдоподобиство мнѣ дражаша од сто тѣхъ черешеньо! — прегъралъ оцецъ щадостно. — Хнбай да це побочкамъ.

И оцецъ вжалъ Дюрика на руки и присунулъ го до свояго терна.

З тего малъкого правдоподобицъ Дюрика израснула велики Юрий, котри извлягълъ Вашингтонъ. Вонъ же престапелъ у Америки зос тимъ, котри зедиши съверни американски Держави до вансътъ мюдъи Держави и вишлебодзъло зподъ цудовъ ицици. И нешка можемъ його съзу видзинъ на американскихъ долларахъ, йому поставени всѣ сионетки и його меномъ извлягъле и искаща столица съверни Америки — народъ Вашингтонъ.

Руски дѣденъ! Шобиже и ти какъ прѣяду, ганьбице же інглииства та и од зъс постанио добри и непъхъ юзъзъ.

Хто ма у житу шнѣцу, шай ше ѿ чисте!

Койку треба жито на шнѣце, чисте през шнѣцу — пролийфъ. Дакота ико бенеути 1201.

ибъму треба ўметънаго ганю-суперфосфатъ — най ше да занѣсацъ до

Ганджескаго Дружества у Р. Кересуре, або ту Макай Иовгелови.

Дзеци до Николи!

С.С. Василіянки у Шиду примиа до свояго конвикту дзивчата способи до науки; котри би спели конъчицъ гражданску школу: Менчачна плаца ю лемъ 300 — Д., а кому би чежко було плацицъ шицку у пешкохъ, може по договарки з Управу манастира плаца икъи часъ у парави.

3-3

